

II място във II възрастова група (V-VIII клас)

Симона Дикова

Клас: V^б

Училище: СУ „Васил Левски“ – гр. Русе

Приказка за справедливостта (приказка)

Живял някога много справедлив и мъдър цар. Той имал една единствена дъщеря. Един ден той се разболял от тежка болест. Разгласил в цялото царство, че ще омъжи дъщеря си за този, който му донесе крилата на прилеп от пещерата на змея, за да му направят лек.

Минавали дните и царят губел надежда. Никой не влизал през царските двори, а състоянието му се влошавало.

Веднъж пред двореца застанали двама братя – Йоан и Петър, дошли от далечно селище. Владетелят се зарадвал, че все пак има надежда и ще се оправи.

Първо влязъл по-големият брат Петър. Царят му казал:

– Момко, знай, че няма да е лесно. Змеят в пещерата е безмилостен и никой не се е върнал жив оттам.

– Царю, мен не ме е страх от нищо! – отвърнал Петър. Той не се притеснявал, защото винаги намирал начин, дори и по нечестен път да постигне целите си.

Когато били малки, родителите им винаги наказвали по-малкия от тях – Йоан за злините и пакостите, които правел по-големият брат.

Йоан бил мил, добър, скромнен и честен с всички.

Дошъл и неговият ред. Царят казал същото, което по-рано бе говорил на Петър. Тогава доброто момче навело глава и помолило господаря да го благослови.

Вечерта двамата братя се подготвили за път. Решили, за да е най-честно, да тръгнат в различни посоки. Така щели да стигнат по различно време пред пещерата.

Йоан нямал търпение и дремнал само няколко часа. Когато отворил очи, брат му все още спял. Той решил да не го събужда и тръгнал към пещерата.

Но Петър само се преструвал, че спи. Той вече имал план да остави по-малкия си брат за храна на змея, а той да си тръгне невредим.

Почтеният момък не подозирал нищо, а само мислел как да спаси царя и да се омъжи за принцесата. Не след дълго пред него се появила

висока скала. На входа ù стоял един старец с тояга в ръка, който го попитал къде отива. Йоан му разказал всичко. Възрастният човек го помолил да го заведе да пие вода до близката река, защото му било трудно да се придвижва. Малкият брат нямало как да му откаже и му помогнал.

Петър се ядосал, че брат му е толкова добър, дори и сега, когато му се отдава възможност да спечели богатството на царя. Заслепен от алчността, решил да не губи време и да влезе в пещерата, за да вземе крилата на прилепа. Когато прекрачил входа, пропаднал в дълбок ров с вода. Змеят, като чул виковете му, го извадил и го завързал за един огромен камък. Легнал после до него и заспал.

През това време Йоан се върнал със стареца, който го възнаградил за добрината му и го предупредил, че на входа на пещерата има ров и трябва да го прескочи. Момъкът дори не чул последните му думи, засилил се и влязъл вътре. Тихо се промъкнал, откачил крилата на прилепа, които висели на стената и тръгнал да излиза. Но дочул гласа на брат си и се върнал, за да му помогне. Петър му обещал, че няма да се бори за ръката на принцесата. След като го развързал, двамата се затичали с всички сили, за да не ги настигне змеят. Когато решили да си починат и да пият вода от потока, Петър блъснал брат си във водата, за да се удави, грабнал вързопчето от гърба му и побягнал. Не спирал да тича, докато не стигнал царските порти. Качил се право при царя и разказал история, която сам измислил. Едва събрал сили, владетелят наредил да повикат дъщеря му.

Принцесата отворила вратата, но не била сама. По-малкият брат я държал за ръка. Двамата греели от любовта, която пламнала помежду им от пръв поглед.

Петър стоял неподвижно, не можел да повярва на очите си. Тогава Йоан наредил на стражите да го прокудят от царството, а добрият старец, който му помогнал да не се удави, възнаградил и поканил да остане в двореца.

Справедливостта догонва всеки рано или късно и награждава или наказва всеки за делата и заслугите му.